Teologia inspirată a Părinților
Cele două tipuri de inspirație divină sunt iluminarea și teoza.

Părintele I. Romanidis

Sursă: „ Dogmatica empirică a Bisericii Ortodoxe Catolice conform tradițiilor orale ale Părintelui Ioannis Romanides ”. Volumul A

Scrierile Părinților sunt inspirate de Dumnezeu, deoarece au fost scrise de oameni inspirați de Dumnezeu. Inspirația în acest caz nu este literală, ci Sfinții atinseseră iluminarea și theosis și, atunci când vorbeau despre chestiuni doctrinale, vorbeau din experiență și aceasta se numește inspirație. Cele două tipuri de inspirație sunt iluminarea și theosis.

„ Scrierile Părinților sunt, de asemenea, considerate a fi inspirate de Dumnezeu, nu doar scrierile Sfintei Biblii. Totuși, când spunem inspirație, aici trebuie mai întâi să distingem în ce aspecte poate cineva să fie inspirat de Dumnezeu, cât de departe ajunge inspirația.”

În primul rând, așa cum veți ști din celelalte lecții, tradiția ortodoxă nu a acceptat niciodată inspirația literală. Nu există inspirație literală la Părinți, nici la teologii ortodocși din nicio tradiție. Inspirația literală nu a fost niciodată susținută în Biserica Ortodoxă, așa cum a fost în tradiția occidentală. Această învățătură despre inspirația literală nu există la Părinți sau la teologii ortodocși moderni. Cu toate acestea, există în Occident, în principal în Evul Mediu. Ei bine, aici trebuie făcută o distincție clară a problemei.

Acum, în tradiția ortodoxă, în primul rând, primele etape ale inspirației sunt etapa iluminării, iar cea finală este theosis. Așadar, ne întrebăm, autorul, care scrie o bucată din Sfânta Biblie, de ce este considerat inspirat de Dumnezeu? Pentru că a trăit într-o stare de iluminare și din când în când a ajuns la theosis și a scris din exces așa cum a scris și, prin urmare, cu acuratețe pentru Dumnezeu? Sau când scria în acel moment,

când și-a ridicat pana, a venit Duhul Sfânt ca un cocoș, un porumbel, o pasăre mică și a stat acolo și i-a dictat ce să scrie?

Pentru Părinții Bisericii, o persoană inspirată divin este cea care, aflându-se într-o stare de iluminare sau de îndumnezeire, având această experiență, scrie și scrie inspirat divin. Dar nu scrie despre subiecte care nu au legătură cu inspirația divină. Cu ce subiecte este legată inspirația divină? Cu toate subiectele despre Dumnezeu, cu revelațiile lui Dumnezeu către om, voia lui Dumnezeu pentru om, întruparea, manifestarea slavei necreate a lui Dumnezeu prin natura umană a lui Hristos, întemeierea Bisericii la Rusalii, experiența penticostală a îndumnezeirii și această experiență continuă de îndumnezeire și iluminare în viața Bisericii. Asupra acestor subiecte există inspirație divină și infailibilitate .

În această stare, inspirația divină este o stare continuă, ca rugăciune mentală și ca o viziune a lui Dumnezeu.

„ În tradiția patristică, inspirația divină este singurul sentiment infailibil care poate exista în om și, în acest fel, îi modelează caracterul, înalță iubirea omului și desăvârșește purificarea și o transformă treptat în theosis. Numai aceasta, potrivit Părinților, se numește inspirație divină. Această inspirație divină este o stare continuă.”

Așadar, este o prostie să credem că cineva este inspirat de Dumnezeu pentru că s-a așezat să scrie o scrisoare către Roma, adică, așa cum a făcut Apostolul Pavel. Și acolo unde scria, Duhul Sfânt a venit într-un mod miraculos și i-a călăuzit pana în acel moment, să scrie o scrisoare, adică. Nu, nu este așa. Inspirația înseamnă că persoana care scrie se află într-o stare de rugăciune neîncetată și intră și iese din starea de Îndumnezeire. El este cel inspirat și aceasta este inspirația lui Dumnezeu.

Părinții Bisericii nu vorbesc despre infailibilitate în problemele cotidiene și în îndrumare, ci folosesc în principal cuvântul „infailibil”. „Infailibil” este folosit pentru chestiuni doctrinare ; „infailibil” este folosit pentru vindecarea omului.

„ Părinții nu spun «infailibil». În limbajul patristic se numește «infailibil». Cineva devine «infailibil». «Infailibil» înseamnă că nu este înșelat. De ce nu este înșelat cineva? Cineva nu este înșelat de diavol. Adică, având amintirea veșnică a lui Dumnezeu în ei, uneori - alteori și

experiența îndumnezeirii, au călăuzirea infailibilă a Duhului Sfânt, care se roagă neîncetat în inimile lor. Și, având Duhul Sfânt, în acest fel, au călăuzirea infailibilă a Duhului Sfânt în problemele legate de vindecarea omului."

Deci, din punct de vedere terapeutic, acest ghid este infailibil. Totuși, el nu este infailibil, în sensul că nu poate greși, pentru că greșește. Numai în materie de îndrumare spirituală nu greșește, pentru că își călăuzește infailibil copiii spirituali spre iluminare și teosis, adică spre vindecare și perfecțiune.

Din punct de vedere ortodox, când vorbim despre infailibilitatea Bisericii, ne referim doar la învățătura despre Sfânta Treime, despre Dumnezeu, despre Harul divin, despre diagnosticarea bolilor personalității umane, despre vindecarea personalității umane, despre desăvârșirea personalității umane, despre iad și rai, despre întrupare, despre sfinți, despre Maică-Sfântă și tot ce ține de experiența Îndumnezeirii. În alte privințe nu există infailibilitate și nu poate exista infailibilitate, pentru că ne aflăm acum în sfera științelor pozitive .

Cele de mai sus arată care este metodologia Părinților și cum au interpretat ei Sfânta Biblie și, în cele din urmă, cum au teologizat. Totul a pornit de la experiența Duhului Sfânt pe care au experimentat-o. Adică, așa cum am menționat mai sus, metodologia Părinților nu a fost filosofică, nu s-a bazat pe logică și reflecție. Metodologia filosofică, care se bazează pe logică, probabilitate și imaginație, este o metodă a ereticilor, care au folosit și ei filosofia greacă antică și metodologia acesteia.

Este clar că Sfinții Părinți ai Bisericii nu au filosofat, nu au folosit opiniile filozofilor și nici metodologia acestora. Aceasta înseamnă că Părinții nu au acceptat metafizica. Părinții au fost ceea ce au fost Profeții și Apostolii.

„ Ce este un Părinte al Bisericii, ce sunt Părinții Bisericii, ce este un Profet, ce este un Apostol, ce este un sfânt? Acum, în tradiția patristică, toți Sfinții sunt Părinți, toți Sfinții sunt sfinți, toți Sfinții au atins anumite stări etc."

În teologia de astăzi însă s-au făcut alte aranjamente cu privire la acest subiect. Se spune: ah, marii Părinți ai Bisericii, adică ei sunt Părinții

filosofi. Atanasie cel Mare. Ei bine, bietul Atanasie cel Mare nu știa nimic despre filosofie ; știa Sfânta Biblie și știa teologie empirică, dar nimic despre filosofie. Atanasie cel Mare nu tratează subiectul. Pur și simplu, ori de câte ori se referă la filosofi, își bate joc de filosofi .

Părinții nu erau filozofi. Unii dintre ei studiau și cunoșteau principiile filosofiei grecești, dar nu le acceptaseră și nu teologizau prin filosofare.

„ Marii Părinți ai Bisericii nu sunt filozofi greci. Nu au nicio legătură cu filosofia greacă. Marii capadocieni, Hrisostom, nu sunt filozofi. Sunt oameni preocupați de vindecarea personalității umane. Adică, principala lor preocupare era să-și treacă copilul spiritual de la purificare la iluminare și de la iluminare la îndumnezeire. Aceasta era preocuparea lor. Și toată teologia ortodoxă avea acest scop. Nu avea niciun alt scop .”

Când parcurgi textele Părinților, oricât de mult te străduiești, nu poți să-i transformi în filosofi.

„ Dacă cineva ia volumul de la Cambridge și caută Istoria Intelectuală a Imperiului Bizantin și caută filozofie bizantină, va vedea lucruri foarte puține, aproape nimic, pentru că filosofii din Bizanț sunt ca și cum nu ar exista. Și trebuie să-i transformi pe Părinții Bisericii în filosofi, pentru a putea scrie o istorie a filosofiei bizantine. Dar Părinții Bisericii nu se transformă în filosofi. Aceasta este problema.”

Luați orice Părinte al Bisericii și transformați-l într-un filosof. Au încercat. Dar cel care poate fi descris cumva drept filosof, să zicem, este Grigore de Nyssa, care, dacă îl cunoaștem suficient de bine, înțelegem că nu este deloc diferit de Grigore Teologul. Încercați să-l faceți pe Grigore Teologul filosof ; nu este posibil. Atanasie filosof ; nu este posibil. Unii îl fac pe Vasile. Nici nu iese filosof, nici nu iese așa cum vor unii să fie .

De fapt, Părinții au făcut o distincție clară în operele lor între teologie și filosofie, întrucât știau din experiență că teologia este o știință terapeutică și nu imaginație și contemplare.

„ În așa-numitul Bizanț cunoșteau foarte bine tradiția patristică, lumea intelectuală era foarte vie, foarte vie, îi cunoșteau foarte bine pe antici, îi cunoșteau foarte bine pe filosofi și știau, de asemenea, foarte bine să facă distincția între filosofie, pe care nu foarte mulți oameni o acceptau, și teologie.”

„Dar, pentru că nu identificau teologia cu filosofia și știau foarte bine că teologia era o știință terapeutică, știau care era scopul teologiei, ce era iluminarea, ce era theosis și toate celelalte. O învățai doar vorbind, fără a trece prin nimic. Puteai doar să vorbești cu călugării și între ei și să ajungi la o oarecare înțelegere a acestor lucruri. Așadar, întreaga atmosferă era saturată de aceste percepții etc. ”

„ Nu există o istorie a filosofiei bizantine, pentru că susțin că nu există o filosofie bizantină. În țara noastră există doar științe pozitive, strămoșii noștri erau foarte practici, nu erau filosofi. Și când teologăreau, teologăreau empiric. Întreaga lor orientare era empirică. Faptul că ei îi ridică și îi retrogradează pe Părinți ca platoniști etc., sunt ficțiuni ale teologilor noștri, ale grecilor moderni care fac din filosofi Părinți ai Bisericii .”

Nici măcar teologia apofatică nu are nicio legătură cu reflecția filosofică.

„ Ceea ce trebuie însă subliniat este că tradiția apofatică de atribuire a numelor lui Dumnezeu, din punct de vedere patristic, nu are absolut nicio legătură cu reflecția filosofică sau cu vreo modalitate de reflecție. Nicio legătură. Tot ceea ce spun Părinții este în mod clar bazat, pleacă de la experiența theosis-ului, adică de la observație, și își propun din nou să creeze în fiecare aceeași experiență a theosis-ului. Pornim de la theosis și ne întoarcem din nou la theosis .”

În textele patristice vedem că Părinții, deși studiaseră filosofia, au respins-o totuși în domeniul teologiei, tocmai pentru că filosofia se bazează pe reflecție, în timp ce teologia ortodoxă se bazează pe experiență.

„ Părinții Bisericii trag constant proiectile împotriva filosofiei grecești, fără alt motiv decât pentru că baza filosofiei acelei epoci era contemplarea filosofilor, adică nu exista nicio modalitate prin care cineva să verifice dacă ceea ce spuneau filosofii era corect sau nu.”

Din acest motiv, istoria filosofiei are o mare valoare și, mai presus de toate, gândirea grecilor antici are o importanță foarte mare, deoarece a propus constant ipoteze oamenilor. Cu toate acestea, în foarte puține cazuri, a avut capacitatea, odată cu ipotezele, de a propune o modalitate

de a testa aceste ipoteze, astfel încât să le poată trece prin experimente și să le ridice la rang de axiome .

Părinții Bisericii nu numai că nu au filosofat, dar nici nu au acceptat metafizica. Când vorbim despre metafizică, ne referim la așa-numita ontologie, aceea că există o Ființă fericită care are în sine ideile pe baza cărora a fost construită lumea, ea este lumea neschimbătoare și că acest suflet al omului a trăit și anterior în lumea nenăscută a ideilor, unde dorește să se întoarcă. Metafizica acceptă o lume neschimbătoare și omul îl poate concepe logic pe Dumnezeu.

„ Din acest motiv, Părinții Bisericii nu acceptă metafizica. Căci metafizica este gândirea umană despre «neschimbătorul». Cu sensuri și verbe, omul gândește și exprimă «neschimbătorul». Și acesta este fundamentul metafizicii. Dar în teologia patristică avem faimoasa zicere a lui Grigore Teologul, care este busola pentru fiecare teolog ortodox, care spune că Dumnezeu este imposibil de exprimat, dar și mai imposibil de înțeles. Prin urmare, nu-L putem nici exprima pe Dumnezeu, nici înțelege .”

Părinții Bisericii nu au acceptat filosofia ca metodă de cercetare a lui Dumnezeu, nici conceptele filosofice ale lui Platon și Aristotel. Oamenii, chiar și în timpul dominației otomane, știau foarte bine că în chestiunile teologice nu există o orientare metafizică.

„ Am atins subiectul metafizicii și al modului în care Părinții Bisericii, la fel ca întreaga lume monahală, în anii dominației turcești nu au acceptat, să zicem, nicio orientare filosofică în chestiuni teologice. Ceea ce occidentalii numesc metafizică, Părinții Bisericii resping dinainte, adică faptul că este posibil ca mintea umană (logica) să-L conceapă pe Dumnezeu .”

„ Părinții Bisericii, întotdeauna cu argumente, au demolat filosofia. Dar nu cu argumente din științele pozitive. Propriile lor argumente erau teologice. Astăzi avem argumente științifice. Fie că filosofia este demolată de științele pozitive sau demolată de teologia ortodoxă, rezultatul este același. Filosofia este demolată .”

„ Îi vedem pe Părinții Bisericii care s-au opus atât lui Aristotel, cât și lui Platon și tuturor filosofilor timpului lor. Și acest lucru este un indiciu .”

„ Învățătura lui Platon nu a fost niciodată acceptată de tradiția patristică. Deoarece Părinții Bisericii nu au acceptat niciodată nemurirea naturală a sufletului. Pentru Părinții Bisericii, sufletul este prin natura sa muritor și nu prin natura sa nemuritor, deoarece pentru Părinții Bisericii, singurul care este prin natura sa nemuritor este Dumnezeu .”

Întâlnim acest lucru și la monahii care au trăit în tradiția patristică și au înțeles învățătura Părinților.

„ Călugării nici măcar nu voiau să audă nimic despre filozofii greci antici. Când îi ascultau pe Platon și Aristotel, repetau ceea ce spuseseră Părinții despre Platon și Aristotel .”

Astfel, Părinții s-au opus metafizicii, dar și epistemologiei pe care se baza metafizica. Vedem acest lucru și la Sfântul Grigore de Nyssa și Sfântul Dionisie Areopagitul, pe care unii îi consideră Părinți filosofi.

„ Acum, desigur, nu există Părinți ai Bisericii care să susțină necesitatea de a filosofa. În general, însă, Părinții Bisericii sunt complet împotriva atât a metafizicii, cât și a epistemologiei bazate pe metafizică. Și acest lucru se vede clar la Grigore de Nyssa și la presupusul platonician Dionisie Areopagitul. El este de la început până la sfârșit împotriva tuturor predicatelor filosofiei platonice .”

În general, „ Părinții resping orientarea filosofică în teologie ”. Învățătura patristică este asociată cu științele pozitive, care sunt legate de experiență. Este mai degrabă legată de știința medicală, deoarece vindecă personalitatea bolnavă a omului.

„ Știința medicală este mult mai legată de teologia patristică decât toate filozofiile lumii. Pentru că, în esență, teologia patristică nu are nicio legătură cu filosofia .”

Totuși, încă de la crearea statului grec modern, s-a exprimat opinia că Părinții care cunoșteau filosofia au redus credința simplă la filosofie și, în acest climat, se celebrează sărbătoarea celor Trei Ierarhi.

„ Dacă citiți orice articol, din vremea întemeierii statului grec până în zilele noastre, veți vedea câți dintre ei îi tratează pe Părinți ca și cum ar fi fost mari filozofi, care nu au acceptat să rămână la credința simplă a mamei, bunicii și bunicului, care nu au mers la universitate, care au fost

oameni foarte buni, care sunt asemănători cu ceea ce spunea Augustin, că știu calea, dar nu știu încotro se îndreaptă. Cu alte cuvinte, au fost pur și simplu oameni buni.”

Și acum vin marii Părinți care au avut o educație filosofică, foarte puternică, și iau credința simplă a Sfintei Biblii și o reduc la o credință filosofică, deci snoabă, adică pentru a putea atrage intelectuali la Biserică. Pentru că mai întâi Biserica i-a atras pe analfabeți și acum vom atrage intelectuali. Și există mult din această tendință și a fost creată din cauza unui patriotism care s-a dezvoltat în Grecia în jurul strămoșilor noștri antici, care au fost mari filozofi și trebuie să ne întoarcem la ei, să devenim filozofi ca ei.

Și marii Părinți ai Bisericii au devenit filozofi. În timpul sărbătorii celor Trei Ierarhi, de câte ori auzim despre iscusința filosofică a lui Grigore, Vasile, Hrisostom etc. Și o mare parte din aceasta sunt toate sloganuri. Îl avem pe Grigore Teologul, care este catapulta împotriva filosofiei grecești. Hrisostom blestemă filosofia greacă. Și l-au găsit pe Vasile puțin care spune ceva despre educația tinerilor etc., în timp ce există pasaje întregi din Vasile în care plasează și el filosofia greacă în același mod. Aceasta este tema principală .

Această mentalitate față de tradiția patristică a condus la opinia că credința trebuie transformată în cunoaștere cu ajutorul filosofiei, iar acest lucru era legat și de ideea națională.

Totuși, Părinții au fost pur empirici, bazându-se pe experiența Duhului Sfânt pe care au dobândit-o în timp ce trăiau în Biserică, care este Trupul înviat și glorificat al lui Hristos. Prin urmare, experiența lor nu a fost individuală, ci personală.

„ Părinții au acceptat doar fenomene empirice. Prin urmare, iluminarea este o stare pur empirică. Îndumnezeirea este, în egală măsură, o stare pur empirică. Și întreaga teologie a Bisericii se bazează pe aceste stări empirice. Prin urmare, în cadrul filosofiei, nu își are locul .”

Prin urmare, Părinții nu au filosofat, ci au interpretat Sfânta Biblie, bazându-se pe experiența lor personală, fără a reflecta asupra ei. Desigur, Sfinții Părinți au folosit Sfânta Biblie pentru că era scrierile unor oameni inspirați, dar au interpretat-o bazându-se pe propria lor experiență personală.

„ Părinții, când teologisesc, nu teologisesc doar din Sfânta Biblie, ci teologisesc din propria lor experiență .”

Sfinții Părinți au preluat și ei termeni pe care oamenii îi foloseau în acea vreme, dar le-au dat un alt înțeles, conform revelației pe care o aveau.

„ Ereticii au folosit homoousios. Mai întâi, Pavel de Samosate a folosit homoousios într-un mod eretic. Biserica a luat un termen eretic al lui Pavel de Samosate și a devenit criteriul Ortodoxiei. Părinții nu au luat sensul pe care Pavel de Samosate l-a avut cu acest termen și l-au folosit, ci au luat termenul și i-au dat un alt sens și l-au folosit. Acest lucru se vede clar în tradiția patristică .”

În această perspectivă, ei au interpretat Sfânta Biblie. Interpretarea pe care au făcut-o nu a fost filologică și personală, ci empirică, spirituală. Ei au avut aceeași viață pe care au avut-o Profeții și Apostolii, de aceea au înțeles cuvântul lor.

„ Părinții Bisericii, când citesc Vechiul Testament, îl citesc ca și cum Vechiul Testament ar conține deja purificare și iluminare, amintirea perpetuă a lui Dumnezeu și rugăciunea mentală etc. și astfel interpretează psalmii. Psalmii sunt interpretați ca psalmi care exprimă această experiență de purificare, iluminare și îndumnezeire .”

Interpretarea Părinților începe cu propria lor experiență. Important este că se poate discerne acest lucru chiar și astăzi, cu condiția să existe această experiență spirituală și să se fi citit texte patristice. Aceasta pentru că Biserica este Una, Sfântă, Catolică și Apostolească și în cadrul ei se găsește curentul tradiției ortodoxe.

Se știe că credința ortodoxă a fost definită în primul rând în Sinoadele locale, dar apoi și în Sinoadele ecumenice, în termeni și canoane sacre, de către Părinții care le-au format pentru a-i combate pe eretici.

Sinodul Ecumenic este infailibil, dar acest lucru trebuie interpretat ortodox.

„ Astăzi avem învățătura despre infailibilitatea Sinoadelor Ecumenice. Această învățătură despre infailibilitatea Sinoadelor Ecumenice, așa cum este descrisă astăzi, este ca și cum ar exista o instituție a unui Sinod

Ecumenic, care are infailibilitatea Bisericii. În toți anii în care am citit Părinții Bisericii, nu am găsit acest lucru nicăieri. Nu există un astfel de concept de Sinod Ecumenic în Părinți."

Desigur, Sinodul Ecumenic este infailibil, dar nu este o instituție infailibilă, nu este o instituție permanentă. A existat o Biserică timp de trei sute douăzeci și cinci de ani, înainte de primul Sinod Ecumenic, și a trăit fără un Sinod Ecumenic, iar de la al IX-lea Sinod Ecumenic din 1341 până astăzi nu a avut un Sinod Ecumenic .

Inspirația divină a Sinoadelor Ecumenice este legată de prezența în ele a unor Părinți care au fost inspirați de Dumnezeu. Sinodul nu este inspirat de Dumnezeu ca instituție, ci datorită participării la el a unor Părinți inspirați de Dumnezeu.

„ În ce constă inspirația unui Sinod Ecumenic sau în ce constă inspirația unui Sinod Local și care este inspirația? Când Părinții unui Sinod, fie local, fie ecumenic, se întrunesc pentru a condamna o erezie, în ce constă autoritatea acelui Sinod și inspirația? Episcopul, care ia parte la un Sinod împreună cu toți ceilalți episcopi, fie că îi luăm pe episcopi individual sau ca grup, când începe inspirația în el și când se termină?"

Părerea că Părinții unui Sinod sunt inspirați divin pentru că s-au întrunit într-un Sinod Ecumenic și apoi sunt inspirați divin, cel puțin eu nu am găsit-o nicăieri. Fie că există un Sinod Local sau un Sinod Ecumenic, opiniile sunt aceleași în ceea ce privește Părinții Bisericii. Diferența este ecumenismul unuia și localitatea celuilalt, care este o chestiune de formațiune și nu de Biserici.

Dacă am avea o sută cincizeci de episcopi care nu au fost inspirați înainte de a merge la Sinod, cei care nu au fost inspirați înainte de Sinod vor deveni inspirați după rugăciunea de deschidere a Sinodului? Și vor înceta să mai fie inspirați după sfârșitul Sinodului? Ce se întâmplă aici? Apostolul Pavel a fost inspirat înainte de a ridica pana pentru a scrie Epistola către Romani și a încetat să mai fie inspirat când a scris Aminul de la sfârșit? Când a început și când s-a încheiat inspirația sa? Și la fel cu toate cărțile Sfintei Biblii.

De aceea, data trecută, cel puțin eu, am exprimat opinia că inspirația divină în Biserică nu este diferită de inspirația pe care o au oamenii științelor pozitive .

Prin urmare, Episcopii care au atins teofania L-au văzut pe Dumnezeu și au avut comuniune cu El și din acest motiv au devenit Părinți, care stau la baza Sinoadelor Ecumenice.

Inspirați de Dumnezeu sunt cei care sunt călăuziți de experiența lor. Desigur, această experiență este de două feluri, și anume experiența iluminării și experiența îndumnezeirii. Acești Părinți empirici stau la baza Sinoadelor Ecumenice.

Episcopii teoumenieni au ajuns la unirea cu Dumnezeu și cu teofania și au o cunoaștere sigură a lui Dumnezeu. Prin ei lucrează Duhul Sfânt. Sfinții Părinți care se aflau în diferite părți ale pământului, dar dobândiseră, prin Duhul Sfânt, o experiență a lui Dumnezeu, atunci când se adunau în Sinoadele Ecumenice, au dobândit și o terminologie comună.

„ De aceea, printre Părinți, fără să existe vreun Papă al Romei care să dicteze care erau doctrinele, complet spontan, Părinții au susținut cu toții același adevăr întotdeauna împreună. Adică, oameni care erau separați unii de alții prin distanțe geografice. Pentru acea vreme era ca și cum am fi fost de aici pe Lună, pentru că unul care trăia într-o parte a Imperiului, cu altul care trăia în altă parte a Imperiului, ca și cum unul trăia pe o planetă și celălalt pe o altă planetă. Deoarece au aceeași experiență, ajung la decizii comune .”

Din păcate, există unii astăzi care trec cu vederea Părinții trimiși de Dumnezeu și pun Sinoadele mai presus de Părinți, în timp ce contrariul este adevărat. La urma urmei, Sinoadele însele invocă învățătura Părinților trimiși de Dumnezeu.

„ Ortodocșii de astăzi fac exact la fel. Biserica spune, sau Sfânta Biblie spune, sau Sinodul Ecumenic spune. Și este un lucru ciudat, pentru că aflăm de la ortodocșii de astăzi că Sinodul Ecumenic este o mare autoritate a Bisericii și se întreabă dacă sunt Părinții Bisericii. Cu alte cuvinte, pun Sinodul mai presus de Părinții Bisericii.”

Și când cineva citește Actele Sinoadelor, Sinodul Ecumenic îi invocă pe Părinții Bisericii. De aceea se spune că au spus cei trei sute optsprezece Părinți, că au spus cei o sută cincizeci de Părinți, că au spus cei șase sute de Părinți. Adică, atunci când ne gândim la un Sinod Ecumenic, pentru

noi este un Sinod al Părinților Bisericii. Este o adunare de Părinți care propovăduiesc aceste lucruri și așa mai departe .

Un astfel de concept instituțional al Bisericii provine de la franci și din învățătura Sfântului Augustin, care susținea că autoritatea pentru acceptarea dogmelor este Biserica, în timp ce în cazul nostru autoritatea este a Părinților și nu „ o idee abstractă, care este o autoritate ecleziastică organizată ”.